

□ *Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie.*

Rímskym 10:10

Keď sme uverili v Pána Ježiša Krista, ktorý trpel za nás na kríži, ale ktorý je teraz oslávený v nebi, je nesmierne dôležité, aby sme ho rozhodne, jasne vyznali ako Pána, aby sme svojimi slovami a svojím životom dali na vedomie iným, že sme jeho vlastníctvom. Je to skutočná radosť povedať iným, že patríme jemu. Ale bez ohľadu na radosť, ktorú vyznanie dáva, vyznanie Ježiša ako Pána ústami je jednou podmienkou spasenia.

Boh číta srdce a on pozná okamih, kedy veríme, a on nás požehnáva, len čo uveríme. Boh je spravodlivý a ospravedľňuje toho, kto verí v Ježiša (Rímskym 3:26). My veríme na spravodlivosť. Ospravedlnenie z viery samotnej je základom spasenia (Rímskym kapitoly 3 a

4). Spasenie vyúsťuje do žitia nového života (Rímskym kapitoly 6 až 8), ktorého súčasťou je aj vyznanie a vyznávanie Ježiša Krista ako Spasiteľa a Pána. Preto Písmo hovorí o vyznaní ústami. „Ak teda ústami vyznáš Ježiša ako Pána“ – to je niečo, čo sa pripája k viere.

Vyznanie mena Pánovho

je nevyhnutné, ak máme naplno zažívať spasenie už v tomto časnom živote. Kristus bol tu na zemi zavrhnutý a dodnes je svetom zavrhnutý. Pán slávy bol ukrižovaný. Namiesto koruny či venca slávy mu dali veniec z trnia, pričom ho obliekli do purpuru, aby si urobili posmech z jeho kráľovského práva! Namiesto trónu slávy mu kniežatá tohto sveta dali kríž hanby.

Hoci odo dňa, keď bol Ježiš ukrižovaný, vzal svet na seba kresťanské rúcho a chcel by predstierať úctu ku Kristovi, vo svojom skutočnom charaktere sa nezmenil. Len nech niekto vyzná s úctou dôstojné meno Kristovo, či v salóne boháčov alebo v nájomnom dome chudobných, či v obchodných kruhoch alebo vo svete zábavy, v divadlách, na futbalových ihriskách, skoro zistí, že Ježiš tu nemá skutočné miesto. Tak ako v dávnej minulosti faraón, svet je stále ochotný povedať: „Kto je Pán, aby som poslúchal jeho hlas?“ Vari nepočujeme často poznámku: „Hádám si nemôžem robiť, čo sa mi páči?“ Nuž, mottom života veriaceho je: „Pane, čo Ty chceš, aby som robil?“ Beh života veriaceho by sa mal úplne odlišovať od behu sveta. Jeden dôvod, prečo máme vyznať Ježiša ako Pána je, že vyznanie prináša spasenie.

Vyznanie prináša spasenie

Spasenie neznamená iba to, že nakoniec pôjdeme do neba a budeme zachránení od súdu, ale aj to, že už teraz sme oslobodení od vlády hriechu a moci sveta. Je pravda, že „budeme zachránení prostredníctvom neho od hnevu“, to jest prostredníctvom Ježiša, ale okrem toho spasenie znamená prítomné vyslobodenie z behu tohto sveta. „... (Pán Ježiš Kristus) ktorý seba samého vydal za nás, aby nás vytrhol z tohto prítomného zlého veku, podľa vôle Boha a nášho Otca“ (Galatským 1:4).

„Tajný učeník“

Prítomný zisk spasenia si uvedomíme len vtedy, ak vyznáme Ježiša ako svojho Pána. Ak ostaneme „tajnými učeníkmi“, totiž takými, ktorí zdanlivo veria, ale nikomu o tom nič nepovedia, pravdepodobne nás skoro premôžu naše spoločenské styky alebo spojenia a náš beh života ovládnu obyčaje tohto sveta. Skutočne, možno sa nikdy neoslobodíme od moci sveta. Skončíme ako učeníci, ktorých opisuje evanjelium Jána, ktorí do času chodili s Pánom, ale nakoniec ho opustili, pretože nevytrvali. Dovoľte mi uviesť jednu ilustráciu.

Istý mladý muž, ktorý sa zdá, že je veriaci, vstupuje do svojho zamestnaneckého života. Zanecháva svoj domov na vidieku a prichádza do mesta a do veľkého obchodného strediska. Dostáva zamestnanie v úrade a ocitne sa medzi mnohými inými mladíkmi. Jedného večera ho priateľsky požiada jeden z jeho priateľov, či by ho nechcel sprevádzať na večernej prechádzke a navrhuje hudobnú sieň. „Tajný učeník“ môže ľahko povedať, že sa nezaujíma o hudobné siene a šikovne sa tak vyhnúť skutočnému problému. Keďže si jeho láskavý spoločník myslí, že je to čisto otázka vkusu, navrhuje divadlo alebo povie: „Azda by si si rád zahral v karty, alebo pôjdeme radšej k rieke?“ Nuž, navrhnuté veci nemusia byť vôbec zle myslené. Mladý veriaci si naozaj želá konať, čo je správne, lenže nechce povedať nič o Pánovi. Jeho spoločník nemá ani najmenšej potuchy o niečom takom. Má večerné voľno a nedokáže pochopiť nedostatok záujmu svojho priateľa a tak ho pokladá za nevlúdneho.

Ak prijme pozvanie, istá ťažkosť sa objaví neskôr, alebo večer sa strávi pri zábave a o Kristu sa nehovorí. Možno je dané a prijaté iné pozvanie a o pár mesiacov životy týchto dvoch ľudí sú prakticky rovnaké. Postupne sa tajný učeník stáva svetským. Nikdy nehovorí o Kristu a jeho svedectvo nestojí za nič.

Vyznávajúci učeník

Predpokladajme však, že namiesto toho, aby bol mladý muž „tajným učeníkom“, rozhodne vyznáva Krista a ako odpoveď na láskavé pozvanie zdvorilo odmietne a vysvetlí prečo. Je vlastníctvom Pána, želá si slúžiť tomu, ktorý toľko vykonal pre neho, hoci otvorene priznáva, ako veľa zlyháva pri uskutočňovaní svojho želaní. Samozrejme, pokladajú ho za

staromódneho. Môžu ho vysmiať alebo dokonca miernym alebo drsným spôsobom prenasledovať. Jedno však možno o ňom povedať: má odvahu a nehanbí sa vyznať Krista. Hanbiť sa? Možno sa niekedy hanbíme. Nie, hanba našim zbabelým srdciam! Pán hovorí: „Ale hovorím vám: Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyzná i Syn človeka pred anjelmi Božími“ (Lukáš 12:8). Kto dokáže vyrozprávať výsledky jeho rozhodného postoja? Ten, kto nemá účasť na duchovných veciach, môže dospieť k tomu, že sa pýta: „Čo robí tohto muža nezávislým od toho, čo ja tak veľmi potrebujem? Je šťastný a nepotrebuje žiadnu z mojich zábav, aby dosiahol radosť.“

Vyznávajúci učeník môže aj prostredníctvom svojho vyznania objaviť iného veriaceho, ktorý možno veľmi túži po spoločníkovi, aby mal podiel na jeho radoostiach a pomáhal mu na jeho ceste. Jeho svetskí spolupracovníci sa stráčia jeho spoločnosti. Ale v duchovnom ohľade je vyznávanie naozaj výhoda. Znamená to spasenie v praktickej rovine nášho časného života. Nik okrem Pána nevie, čomu veríme, iba ak vyznávame. Je však nemožné jedným alebo druhým spôsobom nevyznať, ak chceme byť naozaj tými, ktorí veria.

Vyznanie Pána je svedectvom

Vyznanie je svedectvom o Pánovi. Túto skutočnosť môžeme jasne vidieť v živote Noeho. Jeho stavanie korábu bolo svedectvom o Pánovi, nielen jeho kázanie. Tak je to s každým, kto vyznáva Krista ako Pána. Ak ho tak uznal jeden človek, nemali by to urobiť iní? Naše vyznanie Krista vedie k záveru, že aj iní by ho mali uznať. Ak ho vyznávame, je to svedectvo, že Kristus je Pánom a on si naše svedectvo môže použiť na požehnanie iných.

Ak sme nevyznali Krista ako Pána, zrejme je tu nejaká prekážka alebo dôvod, prečo sme to neurobili. Jeden očividný dôvod môže byť, že nie sme si celkom istí, či sme jeho vlastníctvom. Ak si nemôžeme v srdci naozaj povedať: „(Boh) ktorého som a ktorému i slúžim“ (Skutky 27:23), naše svedectvo by bolo, samozrejme, bezcenné a bolo by pre nás neskutočné hovoriť tak svojimi ústami. Sú niektorí, ktorí hovoria: „Pane, Pane,“ ale v deň súdu im Pán povie: „Nikdy som vás nepoznal“ (Matúš 7:23).

Nech ti je však najjasnejším spôsobom dané najavo, milý čitateľ, že ak nie si Pánov, ak si doposiaľ v neho neuveril, niet dôvodu, prečo by si nemal uveriť v neho teraz a byť tak jeho vlastníctvom. Strážca žalára vo Filipách rozochvený povedal: „Čo mám robiť, aby som bol spasený?“ Aká jednoduchá odpoveď nasledovala: „Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom.“ Keď veríme, právom môžeme vyznať, že patríme Pánovi.

Inou prekážkou môže byť dojem, že teraz nie sme dosť verní tomu, čo vyznávame, alebo snád' nebudeme v budúcnosti. Môže sa nám zdať, že lepšie je nič nepovedať, než niečo vyznávať a byť tomu neverný. Kým toto znie zdanlivo prijateľne, je to skutočne sugescia nepriateľa. Vari by nám chcel Pán niekedy povedať, aby sme skrývali svoje svetlo? Nepovedal pravý opak?

Nech svieti vaše svetlo pred ľuďmi!

Ak nie sme teraz vo svojich spôsoboch verní tomu, čo veríme, náprava nespočíva v mlčaní alebo skrývaní svojho svetla, čo by bolo ešte väčšou nevernosťou, ale v tom, že vo veci svojho zlyhania ideme k Pánovi, vyznávame, seba súdime pre svoju nedôslednosť a spoľahneme sa na jeho milosť, aby sme mali silu aj pri vyznaní aj pri konaní. Ak sa nazdávame, že snáď v budúcnosti nebudeme vernými svojmu vyznaniu, liek znova nie je v mlčaní. Ved' práve toto si želá nepriateľ – všetko, čo by Krista držalo v pozadí alebo úplne z dohľadu! Vari sa môžeme spoliehať na to, čím môžeme byť my? Nemôžeme dôverovať Pánovi? Nie je napísané: „Ostríha nohy svojich svätých...“? (1. Samuelova 2:9) Ved' ak on povedal: „Vyznaj!“ – nemôžeme spoliehať na neho, aby nás podporovala jeho milosť a sila, ak vyznávame? Celkom isto! Akým veľkým povzbudením v tomto ohľade je list Júdu: „A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete, a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní, jedinému múdremu Bohu, nášmu Spasiteľovi, nech je skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva a veličenstvo, sila a vrchnostenská moc, ako pred všetkými veky, tak pred všetkými veky, tak i teraz i na všetky veky. Amen“ (Júda 1:24-25). Vyznanie mena Pánovho ako také udeľuje morálne povzbudenie životu toho, kto vyznáva, a len tí, ktorí vyznávajú, vedia, ako skutočne Pán pomáha vždy, keď to konajú. Prekážkou k vyznávaniu však môže byť strach či obavy.

Strach z toho, čo si iní o nás myslia

Je to nervózný, plachý pocit. Nepriateľ si používa túto zbraň a dosahuje ňou ohromné výsledky. Tento strach z toho, čo si iní o nás myslia, sa občas objaví v ľuďoch, ktorí v sú iných záležitostiach odvážni ako levy. Toto konanie dokazuje, ako skutočne je tu Kristus zavrhnutý. Prezrádza to tiež, že v takých prípadoch máme na zreteli predovšetkým samých seba.

Nikodém prišiel k Ježišovi v noci. Vďaka Bohu, že prišiel! Môžeme si byť celkom istí, že to nikdy neoľutoval. Predsa však prišiel v noci. Keby ho videli prísť ku Kristu, bolo by to pravdepodobne priveľa pre popredného muža medzi Židmi a učiteľa v Izraeli. Neskôr sa však situácia zhoršila a u Jána 7:51 môžeme čítať, ako kultivovane sa ohradzuje proti tomu, čo vravia jeho kolegovia vo vysokej rade. Ako jasne však žiari jeho konanie v kritických okolnostiach, ktoré sprevádzali ukrižovanie Pána! Aký šťastný pocit musel mať v tom čase! Len tí, ktorí vyznávajú Krista, len tí, ktorí rozhodne a otvorene osvedčujú svoju oddanosť jemu, poznajú požehnanú a svätú radosť, ktorú vyznávanie Pána poskytuje, a len tí zakúšajú Pánovu silu a podporu.

Čo by si ľudia o mne mysleli? Nuž, čo si ľudia mysleli o Kristovi? Vari by si mysleli o mne horšie, ako si mysleli o ňom? Vari si želám, aby svet myslel o mne ináč, ako myslel o Kristovi? Čo si myslia o nás? Ako nás táto otázka odhaľuje! Hľadeli sme skutočne na to, čím sme? Čím sme okrem toho, čo sme z milosti? Ak ide len o to, čím sme skutočne, nehľadiac na to, čím nás urobila milosť Božia, ak by sa odhalilo to, čím sme ako potomkovia Adama, čo by si iní o nás pomysleli? A čo by sme si mysleli o sebe my? Vďaka Bohu za kríž! Kde by sme boli bez neho? Čo si môžem myslieť o sebe, keď z nášho srdca môžu vychádzať zlé myšlienky ako aj všetky ostatné zlá vymenované v Matúšovi 15:19! Ak kríž naveky odstránil pred tváre Božej všetko, čím sme, a Pán Ježiš tam trpel za nás pre tento cieľ, máme sa báť vyznávať jeho dôstojné meno zo strachu, čo by si iní o nás mysleli? Jednoznačné a jasné vyznanie Pána Ježiša robí koniec všetkému tomuto hroznému šetreniu seba a namiesto toho dáva pokorný pocit našej vlastnej ničoty a jeho veľkosti.

Môže sa však naliehať, že musíme čakať na priaznivú príležitosť. Isteže. Ak som zamestnaný povedzme ako záhradník alebo úradník, mojou čestnou povinnosťou je splniť si povinnosť v tomto postavení, aby som vo všetkom zdobil učenie nášho spasiteľa Boha.

Zdobíť učenie nášho spasiteľa Boha

Aký skutočne pozoruhodný výraz je to: „aby vo všetkom zdobili učenie nášho Spasiteľa Boha!“ (Títovi 2:10). To znamená, že Boha máme vysvetľovať v nádhere. Ale keď prichádza rozhodná chvíľa a naskytuje sa príležitosť, čo potom urobíme? Mnohí z nás dobre vedia, že onedlho sa príležitosť naskytne. Budme verní Pánovi v našej dennej lopote, budme mu v každý čas verní a nájdeme mnoho príležitostí na vyznanie jeho mena a dokázanie, že sme jeho vlastníctvom.

Keď sa však v daných okolnostiach vskutku príležitosti nenaskytujú, dobre je prosiť Pána, aby sa nejaká naskytla, a prosiť ho aj o milosť, aby sme pri tejto príležitosti obstáli. Pán často vypočul takúto modlitbu. Z času na čas sa môže naskytnúť príležitosť na vyznanie Pána tým, že hľadáme blaho svojich blízkych a podľa možnosti niektorého z nich pozveme počúvať radostnú zvesť do niektorého nám známeho zhromaždenia. Môžeme si byť celkom istí, že Pán nám veľmi pomôže, ak sa budeme uberať týmto smerom. Želáme si byť mu verní? Želáme si stotožňovať sa s jeho menom a pohanou, ktorá je s tým spojená? Ak áno, on nás neopustí a poskytne nám vhodnú príležitosť na vyznanie svojho dôstojného mena.

Naše životy by mali hovoriť

Naozaj by mali! Nepriateľ triumfuje, ak nás pohne k tomu, aby sme svojím životom zapreli to, čo tvrdíme svojimi perami. Denný praktický život veriaceho je neobyčajne dôležitý. Veď sa nám hovorí: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho

Otca, ktorý je v nebesiach“ (Matúš 5:16). Nuž, je celkom zjavné, že ak nie som známy ako veriaci, moje počínanie ak je správne a vyznačuje sa milosťou, môže sa pripisovať láskavej povahe alebo niečomu podobnému, a tí, čo si všímajú moje spôsoby, budú mať sklon myslieť si o mne len dobre. Toto je veľké nebezpečenstvo a zlo. Ak výsledok nášho chovania je ten, že ľudia si povrávajú len pekné veci o nás, smutne sme zlyhali. Ako to, že nič nepočuli o Kristu? Všimnite si slová Písma: „Nech tak svieti vaše svetlo... aby oslavovali vášho Otca.“ Za každú cenu nech je váš život dôsledný. Skutočne, praktický život veriaceho by mal podľa svojej miery ten istý výsledok ako obdivuhodný a svätý život Ježiša, ako je povedané: „A Ježiš prospieval múdrosťou a vzrastom a milosťou u Boha aj u ľudí“ (Lukáš 2:52). Keď on začal svedčiť slovom úst, predsa výsledok bol ten, že ho vyviedli až na kraj vrchu, aby ho odtiaľ zhodili a zahubili (Lukáš 4:29). Ak je naše svedectvo verné, môže mať podobný výsledok. Musíme byť starostliví, aby výsledok celého nášho života, slov a ciest bol na oslavu nášho Otca. Je to naozaj úbohá a veľmi nebezpečná vec, keď získame len chválu a osobný súhlas.

Používať argument, že „život“ je lepší než „ústa“, aby sa držali naše ústa zatvorené a o Kristu sa nehovorilo, je len prefíkaný pokus nepriateľa zabrániť svedectvu o Kristu. Nesmieme skrývať spravodlivosť Božiu, ani utajovať jeho milosť, ale máme ju robiť známou (Žalm 40). Ináč náš život nemá nijaké skutočné svedectvo o nej, nech by bolo naše správanie akékoľvek.

Strach pred ľuďmi

kladie osídlo...“ (Príslovie 29:25). Táto skutočnosť nás môže oprávnene varovať pred inou možnou prekážkou, ktorá nám bráni vyznať, že patríme Pánovi. Prostriedok proti tomuto zlu je „radšej choď v bázni Hospodinovej celý deň“ (Príslovie 23:17). „Ktože si ty, že sa bojíš mizerného človeka, ktorý zomrie, a syna človeka, ktorý bude ta daný, aby bol ako tráva? A

zabúdaš na Hospodina, ktorý ťa učinil..." (Izaiáš 51:12-13)

Ako verne Boh pozná naše srdcia. Všetko mu je obnažené a odkryté. Aké slová potechy on dáva nášmu bojazlivému duchu: „Neboj sa, lebo ja som s tebou; neobzeraj sa v strachu, lebo ja som tvoj Boh! Posilním ťa aj ti pomôžem a podopriem ťa pravicou svojej spravodlivosti“ (Izaiáš 41:10).

Ako sme videli, rozhodné vyznanie Krista má za následok nanajvýš posilňujúci pocit jeho podpory. Plaché a neisté pocity tajného učeníka sa vytratia, a namiesto nich duša vlastní hlboký pocit moci z výsosti. Ba čo viac, strach sa zmocňuje tých, pred ktorými vyznávame; veď akože obstoja pred tým, ktorého uznávame ako Pána?

Vyznanie, že patríme Kristovi, je pocta, skutočne česť! Nech je to naším záujmom kráčať pokorne, bez sebadôvery, ale so vzrastajúcou dôverou v toho, ktorého meno vyznávame; lebo Písmo hovorí:

Nikto, kto verí v neho, nebude zahanbený.

Vyznanie Ježiša ako Pána - Solas - čítanie o živote v Kristu

Autor: Malcolm W. Biggs (1875-1941)

Rímskym 10:11